

Породица и савремени свет

Април, рано је пролеће. Он и она шетају безбрижно у парку, држећи се за руке. Огроман бол и за трен ока, плач. Срећа, највећа срећа у животу. Моја мајка, бришући сузе, узима ме у наручје и грли ме јако.

Очи. Много очију које видим. Не знам ко су ови људи али изгледа ми као да ме заиста воле. Препознајем само топле очи моје мајке и утешни поглед мог оца. Осећам се сигурно.

Песма. Чујем како моја уморна мајка пева успаванку. На лицу јој се оцртавају подочњаци, руке ме јаче стежу како ме не би испустиле и тако по читаву ноћ.

Кораци. Моји први кораци и то у истом оном парку. Неспретно се тетурам од мајке до оца али падам. Снажна рука ме обухвата око зглоба. Понос на њиховим лицима.

Речи. Почели смо да разговарамо. Не осећам се више тако малом. Сада ја певам речи оне успаванке, надајући се да ћу мајци надокнадити оне непроспаване ноћи. Причају ми о свом детињству. Кажу да подсећам на тату, неустрашива, неуморна и несташна.

Селидба. Пуно кутија око мене. Ужурбано пакујемо ствари за полазак. Самоуверено подижем повећу кутију са пода, али ми испада. Осећам узбуђење и страх. Кренули смо.

Србија, земља одакле потичу наши корени. Одушевљење на мом лицу док гледам наш нови дом. Сва брига је нестала када смо закорачили преко прага. Читава фамилија нас је срдечно дочекала и прионула нам у загрљај. Осећам се срећном.

Исти онај плач, само сада није мој. Родио се мој брат. У шали сам се препирала са родитељима ко ће га јаче грлити. Поглед из мајчиних руку, очи исте као моје. Већ га бескрајно волим. Наша породица је потпуна.

Паника. Први дан основне школе. Сви ме нестрипљиво чекују да се вратим и испричам како је било. Седимо за трпезаријским столом и гласно се смејемо док нам тата прича своје доживљаје из школе. Још тада је упознао маму. Говоре како је све било другачије, живело се лепше.

Свађе. Почела сам да им се супротстављам. Чини ми се да се ни у чему не слажемо. Често се склањам од њих, мислећи да неће разумети моје проблеме. Чујем пажљиво куцање на вратима моје собе. Улази отац а за њим и мајка. У погледима им видим забринутост и са несигурношћу им причам своје дубоко скривене бриге, док они пажљиво слушају.

Блискост. Никада нисмо били ближи. Са поносом причамо једни о другима јер поред многих људи који прођу кроз наш живот и нестану брзо као да никада у њему нису ни били, знам да породица увек бити ту.

Шифра: кактус